

saadanne mulige Anfægtelser, men i øvrigt sympatiserede med Voldgiftsretten, vilde det let kunne have ryddet saadanne Vanskeligheder til Side. Den havde jo et stort nyt Forslag til en ny Tjenestemandslov at forelægge paa Rigsdagens Bord. Vi fik for øvrigt under Samraadet det Indtryk, at den højtærede Minister ikke turde paastaa, at Oprettelsen var lovstridig. Jeg har ogsaa senere i Folketingstidenden set, at det ærede Medlem Hr. Hagbart Berg, der omtalte dette Spørgsmaal kort under Tjenestemandslovens Behandling i Marts Maaned, blot hævdede, at han ikke fandt Institutionen berettiget eller paakrævet.

Det, vi ønskede at kende, var Ministerens Sindelag overfor denne Voldgiftsret, som det tidligere Ministerium efter Henvendelse fra Tjenestemændene og Tjenestemandsorganisationerne foreløbigt og forsøgsvis havde indført. Saaledes som vi opfattede det, var en saadan Voldgiftsret i Virkeligheden kun en naturlig Udvikling og Konsekvens af Tjenestemændenes Forhandlingsret, saaledes som denne er tilsikret dem i Tjenestemandslovens § 24. Før denne Forhandlingsret var givet, altsaa da Administrationen uden forud at forhandle med Personalet egenmægtigt kunde ændre og give enhver administrativ Bestemmelse, var det kun rimeligt, at Administrationen selv fortolkede sine Bestemmelser. Men efter at disse Bestemmelser om Arbejdstid og Lønvilkaar nu først fremkommer efter forudgaaende Forhandling med Tjenestemændene, som Regel endda ved Overenskomst med tilhørende Kompromisser, hvoraf Bestemmelserne faar deres Præg, er det efter vor Opfattelse ikke længere rimeligt, at den ene Part, Administrationen, ensidigt har Ret til at fortolke dem, og Kravet om en upartisk Fortolker forstærkes naturligvis yderligere for de Virksomheders Vedkommende, hvor der stilles Krav til Administrationen om en vis forretningsmæssig Ledelse.

Da jeg derfor i Sommeren 1925 modtog Opfordring fra samtlige Organisationer indenfor Statsbanerne til at imødekomme dette Krav, nedsatte jeg den 12. Oktober 1925 en lille intern Kommission indenfor Statsbanerne til at fremkomme med Forslag om en saadan Voldgiftsret og modtog den 10. Marts i Fjor et enstemmigt Forslag. Dette Forslag var ret vidtgaaende, idet det bl. a. forudsatte, at Voldgiftsretten tiltraadtes af Medlemmer, valgte af Arbejdsgiverforeningen og de samvirkende Fagforbund, og jeg var derfor forberedt paa, at et Forslag med dette Indhold ikke kunde gennemføres uden Lovgivningsmagtens Med-

virken. Lønningsraadet, til hvis Erklæring Forslaget blev sendt, udtalte da ogsaa, som jeg havde ventet, at Forslaget, saaledes som det var formuleret, krævede Lovhjemmel. Lønningsraadet hævdede dernæst, at en Voldgiftsret ikke burde gennemføres for en enkelt Etat alene. Imidlertid udtalte Raadet samtidig som sin Opfattelse, at Oprettelsen af en Voldgiftsret kunde blive til Fordel for saavel Administrationen som Personalet, og Raadet stillede derfor et positivt Forslag til en Form, hvorunder en Voldgiftsret maatte kunne oprettes administrativt foreløbig og forsøgsvis, og Raadet udtalte om den Ordning, hvad jeg beder det høje Ting særlig bemærke: „Naar en saadan Ordning har været prøvet en Tid, vil den, dersom den virker tilfredsstillende, ligesom i sin Tid Forhandlingsretten kunne lovfæstes ved en Revision af Tjenestemandsloven.“ Dette Forslag til en foreløbig og forsøgsvis Ordning blev accepteret af den da siddende Regering, hvorefter Sagen som værende fælles for alle Tjenestemænd overgik fra mig til Finansministeren, som derefter, efter Forhandling med Centralorganisationerne, satte denne Ordning i Kraft, hilst med megen Glæde som den nye Retsvinding, den var for Tjenestemændene.

En enkelt Kreds indenfor Tjenestemændene, som ikke er repræsenteret i Centralorganisationen, men samler sig i Ministeriaforeningen, og som repræsenterer Centraladministrationens højere Embedsmænd, som ogsaa var til Stede under Finansministerens Forhandling med Tjenestemændene, ønskede ikke at tiltræde Tanken om en saadan Voldgiftsret. Dels havde den aabenbart ingen Interesse for disse Embedsmænd, som just for en Del netop hidtil havde været Udøverne af den ensidige Fortolkningsret, dels ønskede de noget helt andet, en Udvikling, saaledes forstod jeg det, af en særlig Embedsret til Afgørelse af alle Embedsmandsretsspørgsmaal, noget, som jo slet ikke forelaa, og som jeg derfor ikke her skal komme ind paa hverken Rimeligheden eller Urimeligheden af. Ordningen angaaende Voldgiftsretten fremtraadte derfor kun som omfattende de Organisationer, der tilsluttede sig de to store Centralorganisationer.

Overfor vort Spørgsmaal til den højtærede Finansminister under Samraadet om hans Sindelag overfor denne Voldgiftstanke har Finansministeren beklagelsesvis udtalt, at han er imod denne Tanke. Hans Opfattelse er, saa vidt jeg forstod ham, den, at naar Forholdet er dette — og saaledes er det jo —, at Administrationen ikke er pligtig